

תת"ע 6017/09/12 - מדינת ישראל נגד איתי שפרבר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 6017-09-12 מדינת ישראל נ' איתי שפרבר
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איתי שפרבר

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם נרשמה הודעת תשלום קנס המייחסת לו ביצוע עבירה של נהיגה על מדרכה שלא לשם חצייתה על מנת להיכנס לחצרים או לצאת מהם, בניגוד לתקנה 38 (א) לת"ת. הנאשם כפר במיוחס לו.

1 במסגרת פרשת התביעה העידה הגב' ארבל שרעבי, עורכת הדוח. עדת התביעה ציינה כי בהיותה בנסיעה על רחוב ז'בוטינסקי בר"ג ממזרח למערב בהיותה בנתיב הימני הבחינה בנאשם הנוסע על מדרכה מצומת הרחובות ז'בוטינסקי - אבא הלל ואז מחנה את אופנוע לאחר שחצה ברכיבה מרחק של כ-40 מ'. דברי הנאשם כפי שנרשמו היו **"מותר לי 12 מ' על המדרכה, אני אבטל את הדוח"**. בעדותה בבית המשפט ציינה עדת התביעה כי חישבה את מרחק הנסיעה של הנאשם על פי אבני שפה ולכן נקטה במינוח "בערך". עוד ציינה עדת התביעה כי בעת שצפתה בנאשם הייתה בנתיב השני מימין כאשר לדבריה - שלא נסתרו - **"בנתיב הראשון מימין מחנים מוניות ופריקת משאיות"**.

2. במסגרת פרשת ההגנה אישר הנאשם את גרסת עדת התביעה כי הוא נוהג לעלות על המדרכה בנקודה שצוינה בדוח. לדבריו, הוא עושה כן **"כיוון שאין לי דרך אחרת לחנות ברחבה"**. עוד טען הנאשם כי הוא מדד מרחק של 15 מ' שאותם חצה ברכיבה וכן חלק על הגדרת הרחבה בה נסע, מול מגדל משה אביב בר"ג, בה נסע, כ"מדרכה". הנאשם טען כי ניסה למצוא את הדרך הקצרה ביותר לנסוע על המדרכה עד לחנייה. לשאלת התובעת מדוע לא עלה הנאשם עם אופנועו על המדרכה מול החנייה - במרחק הקצר ביותר אל החנייה - השיב הנאשם כי במקום יש רכבים ועצירה

לצורך העלאת האופנוע מפריעה לתנועה ומסוכנת ובנוסף - המדרכה גבוהה מדי והוא אינו יכול להרים את האופנוע. עוד טען הנאשם כי מרחק רכיבה של 40 מ' כפי שציינה השוטרת "מוציא אותי מחוץ לשדה הראייה של השוטרת".

דין והכרעה

3. תקנה 38 לתקנות התעבורה נועדה להשיג תכלית כפולה. מצד אחד, התקנה נועדה להגן על ציבור המשתמשים במדרכה אשר המדרכה היא "מבצרם". זאת עושה התקנה על ידי הטלת האיסור לרכב על המדרכה. מנגד, מאפשרת התקנה לרכב על מדרכה אולם זאת שלא על מנת לחצות את המדרכה אלא רק על מנת להיכנס או לצאת מחצרים. מחוקק המשנה לא הגדיר באופן קטגורי מרחק מסוים שמעבר אליו לא יחשב רוכב אופנוע כמי שחרג מן התכלית של רכיבה על מנת להיכנס או לצאת מחצרים. המשימה למצוא את שביל הזהב בין תכליות התקנה וליישמו על המקרה הקונקרטי הוטלה על בתי המשפט. למעשה, ניתן לפרש את התקנה כדורשת מרוכב אופנוע המעוניין לרכב על מדרכה, תחת אילוצי תקנה 38 הנ"ל, למצוא את הדרך הקצרה ביותר ממקום כניסתו למדרכה ועד לנקודת הכניסה או היציאה מן החצרים. כל מרחק **נוסף** שעובר רוכב האופנוע מעבר למרחק המתחייב מן התכלית של כניסה או יציאה מחצרים נחשבת לנסיעה הנלכדת ברשתו של האיסור הקבוע בתקנה.

4. במקרה שלפנינו אישר הנאשם את נקודת הכניסה שלו למדרכה ואת יעדו הסופי בהתאם לרשום בדוח על ידי עדת התביעה. הנאשם חלק אמנם על המרחק אותו עבר ברכיבה וטען כי אין מדובר ב- 40 מ' אלא רק ב-15 מ' אלא שטענה זו אינה יכולה לעמוד הן משום שהנאשם סתם ולא פירש כיצד מדד מרחק זה והן משום שגרסת עדת התביעה ביחס למרחק גדול יותר של 40 מ' לא נסתרה בחקירה נגדית על ידי הנאשם ועדת התביעה אף הסבירה כיצד חושב מרחק זה. בנסיבות אלה אני קובע כי הנאשם רכב עם אופנוע מרחק כולל של 40 מ' מצומת הרחובות ז'בוטינסקי - אבא הלל עד לחנייה בכיכר מול מגדל משה אביב.

5. לא מצאתי ממש במחלוקת שהעלה הנאשם לעניין הגדרת הכיכר כ"מדרכה". תקנה 1 לתקנות התעבורה מגדירה "מדרכה" כך - **"חלק מרוחבה של דרך שאינו כביש, המצוי בצד הכביש, ומיועד להולכי רגל בין אם נמצא במפלס אחד עם הכביש ובין אם לאו"**. הנאשם לא ידע לומר מדוע הכיכר כפי שכונתה אינה עונה מבחינת מרכיביה להגדרת מדרכה בתקנות התעבורה. בנסיבות אלה אני סבור כי ניתן לקבוע כי הכיכר בה הודה הנאשם כי רכב על אופנועו מהווה "מדרכה" כמשמעותה בתקנות התעבורה.

6. הנאשם טען כי מרחק רכיבה של 40 מ' מוציא אותו מחוץ לטווח הראייה של השוטרת. לביסוס טענה זו לא הובא שמץ של ראיה. לא הוצגו לעדת התביעה תצלומים מן הנקודה בה צפתה על ביצוע העבירה מהם עולה כי לא הייתה יכולה לראות את ביצועה באופן מלא. מכל מקום, משאין הנאשם חולק על גרסת עדת התביעה בנוגע לנקודה

בה נכנס לכיכר וביחס לנקודה בה סיים את רכיבתו, הרי שטענת הנאשם בדבר חוסר יכולת עדת התביעה להבחין בו באופן מלא היא חסרת נפקות מעשית.

7. הנאשם העלה שלל טענות בתשובה לשאלה מדוע לא העלה את אופנועו לחנייה בנקודה קרובה יותר לחנייה מזו בה בחר לעלות. הנאשם ציין כי אופנועו כבד, כי המדרכה גבוהה, כי עצירה לצורך הרמת האופנוע לכיכר מסכנת את הנאשם. מקומן הטבעי של טענות מסוג זה הוא בתגובה לדוח שנרשם על מנת שהנאשם יסביר לעורכת הדוח מדוע התחייבה הנסיעה במרחק שנסע על גבי המדרכה. מה יותר טבעי ומתבקש מלהסביר לעורכת הדוח את הסיבות שבגללן נאלץ הנאשם לנסוע על גבי המדרכה את המרחק בו נסע? הנאשם לא עשה כן ולא מסר הסבר מדוע כבש טענות אלה. הוא הסתפק, חלף זאת, בטענה כי מותר לו לנסוע 12 מ' על גבי המדרכה בשעה שכאמור הדין אינו קוצב מרחק נסיעה "מותר" על גבי המדרכה וגם לפי גרסת הנאשם הוא חרג מן המרחק "המותר" לשיטתו בכך שנסע 15 מ' על גבי המדרכה. לאור כל האמור ניתן לקבוע כי משקל הסבריו המאוחרים של הנאשם לנסיעה על גבי המדרכה הוא נמוך.

טענות הנאשם אינן משכנעות גם לגופן. הנאשם הציג תמונה ובה **קטע** קטן של מדרכה. המדרכה הנראית בצילום אינה נראית חריגה בגובהה ממדרכות רבות בנוף העירוני ולא הובאה כל מדידה על ידי הנאשם להראות כי המדרכה חורגת בגובהה מן המקובל. לא הוכח כי זהו גובה המדרכה בקטע הכביש הקרוב ביותר לחנייה. לא הובא על ידי הנאשם בדל ראיה להראות כי אינו יכול להרים את אופנועו, הן בשל משקל גבוה של האופנוע או בשל חוסר יכולת של הנאשם להרים את האופנוע מעבר לאבני השפה. הנאשם טען כי עצירה בסמוך לחנייה מסכנת אותו. לטענה זו לא הובאה שמץ של ראיה. יתרה מזו- עדת התביעה התייחסה לנתיב הימני ברחוב ז'בוטינסקי, הוא הנתיב שעל פי השרטוט שהציג הנאשם היה על הנאשם להעלות ממנו את רכבו אל החנייה בכיכר. עדת התביעה ציינה כי "**בנתיב הראשון מימין מחנים מוניות ופריקת משאיות**". עדת התביעה לא נחקרה בחקירה נגדית ביחס לטענה זו והטענה לא נסתרה. עצירת האופנוע והעלאתו למדרכה מנתיב המיועד לחנייה או לעצירת כלי רכב לצורך פריקת סחורה אינה אמורה לסכן את הנאשם להבדיל, אולי, מעצירת האופנוע באמצע נתיב המיועד לנסיעת כלי רכב.

בהיעדר נימוק משכנע לכך שהנאשם לא נסע מרחק קצר יותר עם אופנועו מזה שנמדד על ידי עדת התביעה, לא ניתן לומר כי עלה בידי הנאשם לשכנע כי המרחק שחלף ברכיבה היה אך ורק לצורך כניסה או יציאה מחצרים.

8. סיכומו של דבר: הוכח כי הנאשם חלף מרחק של 40 מ' לערך על גבי "מדרכה" עד לחנייה. הנאשם מסר מספר טעמים כבושים ונעדרי כוח משכנע מדוע לא היה בידו לנסוע מרחק קצר יותר עד לחנייה. **נוכח כל האמור מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.**

ניתנה היום, י"ט חשוון תשע"ה, 12 נובמבר 2014, במעמד הצדדים

